

Sygn. akt II CSK 74/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ć.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżący powołujący się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o takim naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny, choć oczywiście trafne jest

zapatrywanie skarżącej spółki, że złożone w piśmie procesowym oświadczenie strony o potrąceniu jest skuteczne z chwilą, gdy doszło do adresata w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Adresatem sprzeciwu była G. sp. z o.o. lecz został on zgodnie z unormowaniem zawartym w art. 133 § 3 k.p.c. doręczony jej pełnomocnikowi procesowemu. Brak bliższych rozważań Sądu Apelacyjnego, że zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty oświadczenie o potrąceniu dotarło do organu powódki w taki sposób, że zapoznał się z jego treścią było wynikiem tego, że w okolicznościach sprawy był to fakt oczywisty. Pomijając okoliczność, że oświadczenie pisemne o potrąceniu choć nieskuteczne ze względu na brak podpisu było przesłane przez pozwaną powódce przed procesem, z akt jednoznacznie wynika, że po zawiśnięciu sporu toczyły się negocjacje mające na celu zawarcie ugody, w których uczestniczyli prezesi obydwu spółek.

W rozprawie w dniu 25 stycznia 2010 r. brał udział Prezes Zarządu G. sp. z o.o., a z treści protokołu tego posiedzenia wynika, że był przedstawiony na nim zawarty w sprzeciwie zarzut potrącenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw

